

— I tant. Vet aquí, doncs, que el matrimoni novell ja està instal·lat al vi. Ara, a viure feliços, a satisfer-vos, a omplir aquesta casa de rialles d'infants.

— Ho ve per que sempre s'ha semblat que els fills que es tenen al consegüent del matrimoni, quan són petits, aquests petits, cost que es diuen la llum de mel, ho ve per allò que els altres.

— Què et diré, jo. Al cas hi ha tanta calidesa, i no ho dic pas per nosaltres, que com a La Caterina i jo ens unimem amb el TOMAS dia que varem casar-nos. Oi, nois?

— Eh, ho ve ens podem tristos, que ara celebrem l'estrada definitiva a la vida de casats d'aquesta parella. Allò que val és EN que alguns feliços. Nosaltres podem donar-los les lliçons de la nostra experiència... però ella farà el que millor els convé. I la felicitat, que hem begut de gaudir-la, ho demostrat ELLA I ELS ALTRES que es estimen, per que si ve, amb la manera que la família d'Enric i s'oposava al casament... Nosaltres, doncs, i amb els seus.

— D'una bona lliga, se ve devia separar.

— Si, sí, sí, per mi ja pots treure'l.

— Aquest parell... doncs se casen que són casats de franc, aprés de totas les oposicions per a fer el cas pasional. Ho ve ho retres pas, ja vindran els nens de cop. I els de fora de casa, que són vivint els que nos torben la felicitat. Gort que la ve tens els nens.

Primer Acte

=== I tant. Vet aquí, doncs, que el matrimoni novell ja està instal·lat al niu. Ara, a viure feliços, a estimar-vos, a omplir aquesta casa de rialles d'infants.

=== No se per que sempre m'ha semblat que els fills que es tenen al començament del matrimoni, quan dura aixó, aquest entendiment que en diuen la lluna de mel, han de ser millors que els altres.

=== Què et diré, jo. Al mon hi ha tants malsdecaps. I no ho dic pas per nosaltres, que consti, La Caterina i jo ens estimem com el dia que carem casar-nos. Oi, noia?

=== Be, be no ens posem tristos, que ara celebrem l'entrada definitiva a la vida de casats d'aquesta parella. Alló que cal es que siguin feliços. Nosaltres podem donar-los les lliçons de la nostra experiència... però ells farán el que millor els sembli. I la felicitat, prou heu hagut de guar-la, heu demostrat que us estimaveu, per que si no, amb la manera que la familia d'Herminia s'oposaven al casament... Heu tirat endavant, i amunt els cors.

=== D'una hora lluny, se us devia coneixer.

=== Si, noia, si, per mi ja pots treure'l.

=== Aquest parell... com es coneix que son casats de fresc. Aprofiten totes les ocasions per a fer el duo passional. No us ho retrec pas, ja vindran els mals de cap. I els de fora de casa, que son sovint els que mes torben la felicitat. Sort que tu no tens els meus.

=== Els negocis? Si no es pot viure, entre contribucions i impostos. Felig qui pot comptar amb un sou fixo, com tu, o com la Rosa. Si t'has de refiar del calaix, ja estas llest.

=== Potser si que s'omplena, pero es buida encara més depressa. Ja t'ho diré: el mal dels botiguers es que els compradors se'n vulguin endur les coses que compren.

=== No, no vull pas dir aixó. Ja veuras: tu tens uns gèneres; venen els clients; te'ls compren, ho paguen i se t'ho enduen, i com que et quedes sense article, n'has de tornar a comprar.

=== Oh, és clar que paguen. Només faltaria. Pero l'ideal seria que no s'ho enduguessin; que només ho paguessin. Perque després has de tornar a comprar la mercaderia, i aixó no és negoci. Sempre has d'estar pagant factures, i contribucions, i lloguers i arbitris.

=== I que no tinc raó? A veure. Tu ets una primera espasa en negocis; oi que l'única manera de guanyar força centims es a base que la gent no se t'endugui les mercaderies?

=== No es el que feu a la casa on treballes? Veuras: vosaltres no compreu cap gènere, no el teniu darrera el taulell als prestatges, com jo. Tampoc no l'heu de donar als clients, doncs. Tot es benefici. Sou els financers.

=== Si, dona, si; es la cosa que ara es porta. El financer es el que posa en relació el venedor i el comprador, o l'industrial o el capitalista. Ell només es queda els guanys. Aixó si que es fer negoci, i no el que fem els pobres botiguers.

=== I aquell tenia una mica, niqueta de tara. Oi que no es veia?

=== Be, noia, potser que ens en anem. Aquesta canalla ha d'anar a futbol, i nosaltres encara volem anar al cine...

=== Em penso que sí que fa plorar molt. Ja li explicarem un altre dia. Be, nois, moltes gràcies del convit, i ara a veure quin dia veniu a casa.

=== De res. De res.

=====